

VERDENSMISJONEN I ATOMALDEREN

Siden 6. august 1945 kl. 8,14 lever vi i atomalderen. Vi har gått inn i en ny og revolusjonerende tid. Mestringen av atomkreftene har gitt mennesket muligheter som aldri før i historien, muligheter på godt og ondt — ikke minst på det siste.

Slik som nettopp 6. august 1945 kl. 8,14 så uhyggelig klart viste det for all verden. Den første atombomben som ble sloppet over Hiroshima i Japan førte med seg at ca. 92 000 mennesker ble drept. Og halvdelen av bygningene i denne japanske storbyen ble jevnet med jorden.

Og hva hadde det ikke kostet å framstille denne første atombomben! Til det intense og omfattende forskningsarbeidet som det nye våpenet var et resultat av, hadde vestmaktene lagt ut et beløp som i norske penger svarer til 10 milliarder kroner!

Og dette var bare begynnelsen. Den væpnete freden som ble frukten av seiren over Hitler-veldet, den kalde krigen som siden krigen sluttet har vært ført mellom de tidligere forbundsfellene — er blitt et kappløp om atomkraften, et kappløp som koster astronomiske summer.

Det er jo noe absolutt meningsløst, ja noe likefrem diabolsk-ironisk i dette at det største materielle gode vår verden kjenner: freden, skal bli truet og kanskje satt brutalt over styr av noe så lite og tilsynelatende så ubetydelig som *atomet* — denne mikroskopiske grunnstoff-partikkelen hvis radius har en gjennomsnittlig lengde av en timilliontedels millimeter!

Som vi alle vet, er imidlertid den egentlige trussel mot verdens-

freden ikke atomet men *mennesket*, dette mennesket som ble skapt i Guds bilde og gitt herredømme over hele jorden, men som i vettløst hovmot nå holder på å styrte både seg selv og verden i avgrunnen.

Like etter den historiske 6. august 1945 skrev et av Englands ledende kristne blad i en redaksjonell artikkel om hendingen bl. a.: «De nyhetene som denne uken har brakt oss, er en appel til alle kristne om bønn og arbeid for verdens omvendelse, en appell langt mere inntrengende enn noen annen som er gått ut siden mennesket korsfestet sin Frelser.» (Church Times 10. august 1945.) I kristent sikt betyr atomalder — verdensmisjon!

Det er bare naturlig at Kristi kirke i den nye atomsituasjon har tatt opp til behandling de store problemene som her melder seg. Det er også bare naturlig at de amerikanske og britiske kirkene har gått i spissen i dette arbeidet. Siden krigen sluttet, har de amerikanske kirkene i fellesskap sendt ut en utførlig erklæring om «Atomkrig og kristentro». (Atomic Warfare and the Christian Faith, New York 1946.) Det samme har de britiske kirkene gjort (The Era of Atomic Power, London 1946, oversatt til norsk under titelen «Kirken og atomalderen», Oslo 1946.) I tillegg til den britiske fellesuttalelsen har Den engelske kirken gjennom en spesiell kommisjon foretatt sin egen undersøkelse av spørsmålet (The Church and the Atom, London 1948).

Alle disse rapportene er dokumenter av første rang og fortjener et inngående studium. De teologiske, moralske og psykologiske problemene som her tas opp til drøfting, er imidlertid i altfor høy grad bestemt av vår situasjon i vesten. Spørsmålene blir ikke sett i stort nok perspektiv for så vidt de ikke tar tilstrekkelig hensyn til den faktor som i atomalderen har fått en aktualitet og betydning som aldri før: *Det kristne misjonsarbeidet.*

Bare et par ganger bryter det «globale» synspunkt gjennom. Således heter det i den amerikanske erklæringen (som også de britiske kirkene har sluttet seg til): «Menneskets frihet er farligere og mer avgjørende enn vi har trodd. Ved å utstyre mennesket med en makt som nesten kan måle seg med englenes, har Gud etter alt å dømme pålagt det et ansvar av ikke bare personlig, men kosmisk rekkevidde.»

Her er vi i sannhet i den store sammenheng. Som kristne har

vi ikke bare ansvar for oss selv. Vi har ansvar for hele verden, ja for hele dette veldige univers vi er satt inn i. Men er det slik, da må vårt liv og arbeid som kristne i dag ha ett sikte, ett mål: menneskeslektens frelse, altets attersamling til ett i Kristus!

Og i rapporten fra Den engelske kirken leser vi: «Uten tro kan vi ikke bli frelst, og kirkens første plikt er ikke noe mindre enn å omvende hele menneskeheten til den kristne tro. Til alle tider og på alle steder må denne oppgaven ha absolutt prioritet.» En savner imidlertid en nærmere understrekning av den appell til kristen innsats i verdensformat som nettopp vår tids atomsituasjon innebærer.

Atomalder betyr på én og samme tid skapelse og dommedag, fødselen av en ny verden og dens undergang — slik som den kjente amerikanske teologen og misjonsmannen dr. John A. Mackay, presidenten i Verdensmisjonsrådet, ga uttrykk for det i Whitby i 1947. Atomalder er å være «ved grensen». Livet er blitt primitivt og brutalt. Tiden roper på det enkle, det elementære. Så også når det gjelder det kristne arbeidet. Atomtid er ikke en tid for store byggverk og store systemer: «Ikke katedraler, men telt og tabernakler!» «Ikke teologi for museet, men teologi for grensen!» Hele kirken må gå til grensen. Hele kirken må bli en erobrende kirke, en kirke av nybrottsfolk og korsfarere. Til hver eneste kristen stilles kravet om helhjertet tro og tjeneste i dag sterkere enn noensinne tidligere.

Vi nevnte Whitby. I det budskapet verdensmisjonsmøtet vedtok, heter det bl. a.: «Atombomben har framkalt tilintetgjørende ødeleggelser og har overalt brakt tilliten til å vakle i menneskenes sinn. Anti-kristne krefter samler seg og styrker sine stillinger. Mange kristne føler at de lever på eller nær toppen av en vulkan som når som helst kan komme til utbrudd. De ser fremtiden i møte med engstelse. Det eneste som holder dem oppe, er forvisningen om at Herren er nær.»

Denne uttalelsen gir oss i et glimt slektens situasjon i dag. Avmakts-uhygge, tillits-krise, angst for nye eruptive utbrudd av ondskap, konsolideringen av anti-kristne krefter og — troens tross på Kristus og hans herrevelde! Er ikke denne situasjonen et eneste rop om kristen innsats — en innsats i enhetens tegn, en innsats i verdensmålestokk?

Vi er ved grensen. Og det kanskje også i en annen forstand, i esjatologisk forstand. Kanskje den ytterste grensen snart er nådd.

Kanskje dette verdensløpet snart er slutt. De bibelske profetiene om de siste tidene er blitt aktuelle som aldri før. Ledende atomforskere siterer Skriftens skildring av den store verdenskatastrofen når de skal gi uttrykk for det som vil skje om ondskapens krefter fullstendig skal ta overhånd.

Atomalderen setter en egen aksent over disse ordene av Mesteren: «Dette evangelium om Riket skal forkynnes over hele jorderiket til et vitnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme.»

Atomtid er misjonstid!

O. G. M.